

да бждат спомоществатели на тоя вѣстникъ, нека изпратятъ по-скоро имената си по тоя адресъ: К. Петровичъ, Strada Vergului, № 33. Х. Петковъ“. — Това обявление се появи въ бр. 30. стр. 240. на в. Независимостъ (г. III.), а страница по-горѣ (239), редакцията (разбирайте самия Ботйовъ) дава слѣдната „Книжовна вѣсть“: „Ние бѣхме обявили още лани, че въ Букурещъ ще да излазя български сатирически вѣстникъ Будилникъ; а сега можемъ да увѣримъ българската публика, че тоя вѣстникъ ще да се появи на свѣтъ не по-късно отъ Гергйовъ-день. Редакторътъ на тоя вѣстникъ ще бжде г. Христо Петковъ“.

На 1. май излиза първия брой, скоро „рекомендуванъ на българската публика“ отъ в. Независимостъ (бр. 33. стр. 263). На първата страница въ тоя брой Ботйовъ пише първата хумореска, която държи първо мѣсто въ историята на българската сатирическа литература. Сатирата е силна, когато въ конкретни художественни образи рисува общи положения; тя е наранителна, когато разкрива порока въ отношенията му съ нѣкоя социална нужда. Идеята придава на сатирата нейния траенъ интересъ. Ботйовъ прибави къмъ третѣ тѣзи елемента и личнитѣ свойства на своето перо, качествата на своя писателски талантъ. Читателътъ ще има великодушнето да прочете цѣлата сатира-програма, защото при по-насетнѣшилото ни изложение, тие впечатлѣния ще ни сж нуждни. Четете:

— „О, tempora! о, mores! Седа и се чудя, защо човѣкъ се сърди, кога му речешъ: магаре, свиня, или волъ, и не се сърди — дори още се радва — когато му речешъ: пиленце, гълбче, славейче, дори още котенце и теленце? Дали славеятъ принася повече полза въ обществото на човѣцитѣ, отколкото благородната свиня, тази производителна сила въ природата на животнитѣ, на която само като погледне човѣкъ, наумѣва му нѣщо аристократическо, нѣщо възпитано и на длъжи-